

İsmail Şahin

- şiirler -

Yayın Tarihi:

1.6.2004

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kùltür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tüm yayın hakları şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Şiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kişinin isteği üzerine Antoloji.Com tarafından, şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıştır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve şiir içerikleri ile ilgili anlaşmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir şekilde sorumlu ve taraf değildir.

Ama Ben Ne Güzel lcem

ldgm koku leŖimden anlayacaklar.
Ne bir gzyaŖı akacak yüzüme
Ne de bir damla su vurulacak tenime.
Ne saçlar yolunacak baŖımda
Ne bir kimse saracak beni bedenine
Ne de yanacak birisi gittiğime.

Seni beklerken öleceğim ben,
Hiç aılmayan kapımı senin aılmayı beklerken
Ve her sabah seninle,
Ŗenin kollarında uyanmayı beklerken
Öleceğim ben.
Bedenim sevinecek ruhumdan kutulduğuna
Beyazlar aacaktır,
Geri dnmeyeyim diye kokacak.

Acını hafifletmemek iin,
Hergün acıyla tekrar yoğrulmak iin
Duvarlara astığım hatıralarınla
Seni seve seve öleceğim ben.
Kurmanı istediğim ama kurmadığın saraylara inat
Bunu da sen yaptın diye
Mutlu olmaya alıŖacađım harabelerimde.
Sırf senden diye her bir kırık tuğlaya,
Toza- toprağa yüz sürüp sevineceğim.

Ama ben ne güzel öleceğim.
lmek demek ne demekse hakkını vere vere.
Ölüm karŖısında
lmlnn yaŖabileceđi ne varsa
Hepsini yaŖayarak leceğim.
Ağlamadan, titremeden,
zmseyerek, hissederek, ekerek.

Öleceğim iŖte;
Beyaz salarımla, yüzümü gizleyen sakalım,
Gözlerimi saklayan yüzümle.
lmek demek ne demekse
Hakkını vere vere lcem.
Ama ben ne güzel lcem.

İsmail Ŗahin

Aşk

Sanma ki sanadır, gülüm, ezilen bu hayat...

Ağlamadım ama ağlarsam
Sana değil gözyaşım.
Beni sana iten,
Gözümde seni tanrıslaştıran:
Yokluğun.
Olmadığın için seviyorum seni.
Hayalin daha güzel geliyor kalbime.
Biliyorum ki öpüversem
Biter dudakalrınının balı,
Yesem etini kokuşur.

Sen kaçtığın kadar avcıyım ben...

Olmadığın kadar benimsim gülüm.
Kapımı çalmanı değil,
Kapımı çalmanı beklemeyi seviyorum.
Çektirdiğin acı kadar seviyorum.
Benim olsan herşey biter.
Seni düşünüp düşünüp de
Çekemem sigarayı ciğerlerime.
Aradığımda gelmemen,
Gel diye aramaman besliyor aşkıımı.
Beni sevmediğin için seviyorum seni.
Ben sana değil aşka aşığım.

Sanma ki sanadır, gülüm, ezilen bu hayat.

İsmail Şahin

Bana Küfürler Eттіm

Beni yırtık bir kağıtta, açıklarıpta anlatılmamış bir gizemde bıraktım. Bana küfürler ettim, d vd m. Beni günlerce a  bırakıp, buruşturup kaldırım kenarında bir çamura attım. Artık bir korkağım... Senden yeterince korkmadığım için sevdim seni, korkularımı g çlendirdim; ama. Kuyruğunu sıkıştırıp kaçan bir köpek gibi kaçıyorum zaaf lar yaratacak sevgilerden.

Hayat bir koridordur kristal heykellerle doldurduğumuz. D ş rmeden, kimseleri kırmadan geçmek lazım gelen. Tüm heykellerimi kırdım. Kimsesizim ama istediğim gibi koşabiliyorum hayatta. Beni de o heykellerle beraber kırdım. Bende umrumda değil artık. İnsan kaybedecek birşeyi olmayınca daha g cl  duruyor insanların karşısında.

Kendimi ikiye ayırdım g cs z olanı d vd m. O yanım hala seni arar. Karşıdan karşıya ge erkenn belini arar ellerim sanki sen ge irirdin beni karşıya. Tuzlu makarnalar ister canım ve ocakta beklemeden kahve yapıyorum diye azarlanmak. Lokanta, markette ya da bir mağazada rezil olmak istiyorum yine. Paytak yürüyüşünü, kaba kelimelerini  zl yorum. O cahil, ilkel ruhunu, senin aptal çocukluğunu  zl yorum.

S rakli sırt  antana taşırdın, almak isterdim; sen bana kıyamazdın ben de sana. Yürürken uzanılacak omuzlar arar kollarım, ölmek için sallanıyorlar. Sensizken yenilirdim hep okeyde, sen bilmezdin zaten ama seninle hiç yenilmezdik. Sana "bana güven" mi demek istiyordum bilmem. Ayaklarını alırdım avuçlarına -çorapların kirli olsa dahi- sarardım o k j c k ayaklarını. Seni gözüm kapalı sadece o ince uzun ayak parmaklarından dahi tanırım. Odam yine sen koksun ister canım. Odamı hep sen geleceksin diye temiz, düzenli tutardım. Her şiirimi sen okuyacaksın diye yapıştırırdım duvarlara.

Yine ayaklarımın koktuğunu söylemesini, bağrılmasını istiyorum. Ama beni senden başka kimse azarlayamaz ki! Mideni abur-cuburla doldurmanı, yemekler yiyipte doymanı yine de diyetinden bahsetmeni arıyorum. İkimizde acı çekerdik. Sen yolu bilmezdin, ben bilirdim ama gidemezdim. Gidebilseydim sen hiç olmazdın zaten.

Dediğim gibi, beni yırtık bir kağıtta, açıklarıp da anlatılmamış bir gizemde bıraktım. K frettim, d vd m, kovdum beni, aşkıyla beraber. şimdi g cl y m. İnanđım tüm felsefi kuramlargibi. şimdi daha da g cl y mseninle beraber kimseleri sevmediğim için.

İsmail şahin

Beni Düşünme

Kendine iyi bak beni düşünme
Bir deliyim ben sokaklarda
Güneşten kaçan bir yorgun
Uyusam maviler göremem ki düşümde
Ben bir şahinim kayalıklarda
Simsiyah bulutlar yorganım
Çok olsa peşime takılır gözlerin
Kendine iyi bak beni düşünme
Ne olur ki, çok olsa düşer
Umutları sonsuz göklerin
Çok olsa ölürüm bir sabah güneşle
Çok olsa tanrı da bana küser
Çok olsa yanar cehennem olurum
Kendine iyi bak beni düşünme

İsmail Şahin

Bir Kartal Gibi Yalnız, Ağaç Gibi Ayakta...

Hayatımı
Bir başkasının ellerine veremem.
Ama ölmek şartsa artık,
Kendi kendimi öldürürüm;
Deşerim midemi
En sivri okları saplarım göğsüme,
Parçalarım.
Leşimi köpeklere atarım
Sana bir iğne sokturmam.
Yakarım neyim varsa
Yaktırmam sana.

Çekerim acıyı,
İçmem ellerinden;
Özenle hazırlarım kendi zehrimi,
Dibini görmeden bırakmam kadehi.
Sevginin esaretindense
Uçar giderim gökyüzüne,
Karanlıkları eşeler,
Bulutlara konarım.
Pençeler; yırtarım tenimi
Ama yine de sevmem seni.
Kururum, solarım,
Düşerim, vurulurum
İstemem ellerini.
İzin vermem;
Çalılardan kurtardığın bedenimi
Şüs diye duvara asmana.
Asılmaksa en sağlam halatlara takarım başımı.
Eğilmem önünde,
Diz çökmem,
Bağlatmam elimi kolumu.

Yürürüm...
Sadece yürürüm yalnız başıma.
Yüreğini dilenmem senden.
Aç ölürüm çağırmam.
Nehirler beslerim
Akıtmam sana gözyaşımı.

Öleceksem ölürüm;
Bir kartal gibi yalnız,
Ağaç gibi ayakta...

İsmail Şahin

Çaresiz Çırpınmalar

Her şeyin ulaşması gereken bir sonuç var ve sonuca giden hayatın umrunda değilsin sen. Hayat karşısında o kadar küçüksün ki, o ağır cüssesiyle, senin için rotasını değiştiremez. Kızmaya hakkın yok. Tüm insanlığı toplasan da arkana sen bir damlasın işte, döndüremezsün hayata meydan okuyan değirmeni.

Sana kırıkların toplama demiyorum ama toplasan ne inşa edebilirsin, bu inşaatı ne kadar koruyabilirsin. Dünyanın en büyük depreminin olacağını bildiğin araziye saraylar dikmeye çalışmanın ne anlamı var. Yolun sonu başlangıç noktansa ulaşmak istediğin amaç hayallerde.

Sana yerinde kal demiyorum ama ne kadar koşarsan koş; bu maraton sadece bir kum taneciği üzerinde.

Anlam... Anlam dediğini duyuyorum. Varılmak istenen noktanın kendisine gelen yollara verdiği anlam, diyorsun. Sonu ölüme varan hangi yola mutluluğu, huzuru yüklüyorsun. O; kendince, anlamlar yükleyip de mutlu olduğunu sandığın yaşam; senin gerçeklerden kaçışın. Kendini kandırmaya da ihtiyacın var. Bu anlamsızlığa anlam veren sensin. Gerçek; ortada bir şey yok.

Her şeyin ulaşılması gereken bir sonuç var ve sonuca giden hayatın umrunda değilsin sen.

İsmail Şahin

Duygusuzluk

Acı olunca
İnsan hayatı daha çok hissediyor.
Yüreğini yönlendiremeyince bir şeye,
Kendi içine akıyor sevgi pınarların.

Mutluluk kadar güçlüymüş acı.

İfadesi yok boşluğun,
Yürekteki duygusuzluğun adı yok;
Kimseyi sevmemek,
Kimseden nefret etmemek,
Ağlamamak, gülmemek,
Beklentisiz, umutsuz,
Hayalsiz, amaçsız...

Gale almayınca hayatı,
Herşey pamuk ipliğinde:
İnsanlar, hayat,
Toplum, dostlar.
Her an bir şeyler düşebilir
Ölümün kuyusuna sarkan bu ipçikten.

Sanki hayat denen zaman sürecini
Doldurmak için yaşıyorum;
Mekanik bir nesne gibi.

Duygusuzluk:
Yediğin herşeyin bir tek tadı var.
Herşeyin rengi aynı.

Mutluluktan geçtim acı dahi güzeldi.

İsmail Şahin

Edebiyat

Edebiyat...
Yüreginin içine sokarsın
Kaleminin sivri ucunu,
En derinlere banarsın...
Kor haline gelen hislerin kelimeleşir;
Yan yana gelip resimler çizer bir beyaz kağıda.
Senin her bir harfinde titrediğin,
Ayrı bir aleme girdiğin bu tabloyu görenler
Sadece edebiyat yapıyor derler.

Hayır! Durun.
Bırak onları sadece sen dur.
Bir dinle ne olur!
Edebiyat yapıyorsam nedir bu yaralarım,
Seni düşünürken ellerimde düşen hayatım.
Ne oldu, nasıl olmalıydı?
Ne yapmalıydım bilmiyorum.
Bir eğil gözlerime...
Allanıyorum her bakışında açılan bir yarayla.
Sallanıyor ruhum giderken attığın her bir adımla.
Seni bekliyorum duraklarda,
Gelmeyeceğini bildiğim yerlerde,
Geçmeyeceğini bildiğim sokaklarda.

Ben düştüğünü, yıkıldığını gördüm
Dünyayı saran burçların.
Altında kaldım kalkmaya çalışmadım.
Bir ben gördüm kalıntılar altında
Ağlayan bir çocuğu;
Acımdan sıkılmadım.

İsmail Şahin

En Son Nerdeydi?

Çekiliyor...
Çekiliyor damarlardan kan,
Bir deniz gibi mutluluk yatağından.
Her şey düşüyor,
Hüzünler asılmış dallarına ağaçların;
Dayanamıyor kırılıyor,
Yapraklar düşüyor.

Nereye koydum ben bunu?
Kayıp mı ettim? Şimdi buradaydı.
Otur. Sakin ol. Bir daha düşün.
En son nerdeydi?

Yere düşmeden eskiyor yağmur taneleri.
Gün doğmadan sabah eskiyor.
Geceyi bağlamış rıhtıma kayıkçı.
Vadiler açıyor göz yaşı yanaklarda;
Yüzler eskiyor.
Saçlar beyaz, gözler kanlı, ten beyaz,
Eller titrek, beller bükük;
Doğarken ilk nefeste
Bedenler eskiyor.

Nereye koydum ben bunu?
Kayıp mı ettim? Şimdi buradaydı.
Otur. Sakin ol. Bir daha düşün.
En son nerdeydi?

Yıkılıyor...
Bir gece yatmadan önce,
Hafif bir müzik,
Çekerken tütünü parmak uçlarına kadar;
Umutlar yıkılıyor.
En tazesini, bayatını, öğrencini,
En doğal olanını hiç dinlemeden
Yıkıyor mantık hayalleri.
Bir acı tutuşturuyor avuçlara;
Ölü yok, yolcu yok, dert yok,
Kanama var;
Yürekler acıyor.
Hayaller yıkılıyor.

Nereye koydum ben bunu?
Kayıp mı ettim? Şimdi buradaydı.
Otur. Sakin ol. Bir daha düşün.
En son nerdeydi?

İsmail Şahin

Gel Gidelim Gönül

Mecnun olma gönül Leyla'yı sorarlar
Gez dilediğince senindir sokaklar
Aç kal susuz kal da Mecnun olma gönül

Ağla sıkılmadan tualette banyoda
Ağladığın kadar Hızır'sındır sen
Yaş senindir ama faş etme gönül
Yakup der acırlar acıyıp gülerler

Öleceksen öl de "Aşk" deme kimseye
İbrahim ederler ateşe atarlar
Ateş sana kalır tanrı gelmez gönül

Yar için düşün baş balyoz almak mertlik
Seviyorum dersin dağı delmek gerek
Dağ delinir ama su yok Şirin yoksa
Deldiğin dağlarda ölmek gerek gönül

Gel gidelim gönül burda yürek kanar
Her şeyler boşalmış hayatlar zindanda
Yalnızlık da güzel gel gidelim gönül

Dost yabancı sana herkesler yabancı
Gülün senin değil yastık senin değil
Valize ne koydun yüreğinde ne'n var
Gel gidelim gönül İbrahim ederler

İsmail Şahin

gÖzYaŞı

Buna gözyaşı denir evlat
Namustur...
Mahremdir...
Sırası geldiğinde vergi gibi
Herkesten alır hayat
Düşmez;
Damlası yaban avcuna
Gösterilmez;
Gergin göğsüyle gelen
Derini yüzen avcıya

İsmail Şahin

HER ŞEY GÜZEL OLACAK

Her Şey güzel olacak...
Bunca sene baktım kendime.
Bir yürek yetiştirdim,
Sevmesini bilen, ağlayabilen,
Yumuşacık, üzülen.
Olmasan da bakarım kendime
Bir ömür daha.
Bir yürek yetiştirdim
Büyük ama boş değil.
İçine dünyayı koymasını bildim.

Her Şey güzel olacak...

Hayattır –olur bunlar- kanatır,
Dün başkasının, bu gün senin elinle.
Budasan da kolumu kanadımı,
Senden öncekiler öğretti
Yaraları sarmasını.
Biraz daha güçlenirim seninle,
Yolların tuzasını iyi bilirim.
Biraz daha yaklaşırım zirvelere.

Her Şey güzel olacak...

Bir sabah bir kuş konar; uçarım.
Kelebek olurum,
Hayat kısa demem; yaşarım.
Çiçekler açar.
Gün ışıyor, hafiften güneş doğar.
Yaşlı bir teyze ile karşıya geçer,
Bir çocuktan makas alırım,
Açar çimlerde bir kitap okurum,
Koşarım.

Her Şey güzel olacak...

Ağlamam demiyorum
Ama göstermem sana.
Yaşlarımla yeşeririm yeniden,
Tutunurum hayata.
Yol olur uzanırım geleceğe.
Su olur yağarım,
Nehirlerle yaşayıp
Denizlerle kucaklaşırım.
Gidiyorsan kal demem,
Buna da alışırım.
Işığın vurmasa da geceleri
Bir yolunu bulup ışırım.
Bana bakıp da bir şiir yazar şair,
Sevgililer ısınır.
Mehtap olur uzanırım,
Yine de sormam kimselere

'O eski kayıkçı nerede? '

Her Şey güzel olacak...

İsmail Şahin

Hiç Yıldızım Olmadı Benim

Sana yıldızlar vermek isterdim
Ama benim hiç yıldızım olmadı
Nehirler kenarında bir bataklıktım sadece
Damarlarımda gelincikler beslenmedi benim
Yamaçlarım hep sessiz hep kimsesizdi
Hiçbir yıldız yanağımda parlamadı
Sana yakamozlar vermek isterdim
Ama benim hiç yıldızım olmadı
Kurur yerlere düşerim
Bir çocuk ezer
Bir rüzgar alır savrulurdum
Umutlarım kırılıncaya dek vurulurdum
Sana meyve olmak isterdim
Ama benim hiç yıldızım olmadı
Boşluklar çalınca bakışlarını
Sinince yüreğine keder
Bir çocuğun gözlerince
Mutluluklar vermek isterdim sana
Ama benim hiç yıldızım olmadı
Sadece kuru bir yapraktım bataklıkta

İsmail Şahin

İsmi Yok Gidişinin

Bir başka şeyden ölmek,
sadece bir defacık.
Bir defa orjinal bir nedenden ölmek.
Bir defa dost dizinde can vermek istedim
olmadı.
Bir defa tatlı tatlı bakan gözler altında,
olmadı.
İsmi yok gidişinin.

Her şey yerinde...
Kafe Eski' de masalar,
Hasanağa' da çimler yerinde.
Beşiğinde sallandığın parklar,
oturup seni izlediğim banklar yerinde.
Güneşin batışını izlediğimiz,
kıyısında koştuğumuz deniz hep yerinde.
Bir sen yoksun.
İsmi yok gidişinin.

Havalar hala soğuk,
oturduğumuz duraklar boş;
gece yarıları ayak seslerimizi duyan sokaklar,
köpekler yerinde.
Bir bardak çayım var,
seninki de karşımda.
Hep çayı iki söylüyorum.
Sen yoksun yanımda.
Ellerimi uzatıyorum
ellerime varıyor yine.
İsmi yok gidişinin.

Son kibriti vermiştim sana,
karanlıkları aydınlatabileceğim son kibrit.
Bir gül yanağında son kanı.
Son şehri.
Ayakta kalabilen,
iştilaya uğramamış son şehri.
İsmi yok gidişinin.

Ama gözyaşımı göstermedim sana,
şiiirini okurken. Sakladım.
Çevirip yüzümden içime döktüm
gözlerim nemlendiğinde,
içime doldurdum.
İsmi yok gidişinin.

Ne olmadığın bir yer var,
ne de bulunduğun.
Soğuk bir rüzgar.
Sıcak göz yaşları.
Ellerin yok.
Her şey yerinde, Kafe Eski' de masalar,

masalarda sandalyen yerinde.
Çayın soğuyor.
Ben de buradayım.
Bir sen yoksun.
İsmi yok gidişinin.

İsmail Şahin

İşkenceler Ver Bana

Bir ölüm ver bana, en acısından
Mahşeri olmasın, doğuşu olmasın
Bir yolculuk ver bana, en uzağından
Hudutu olmasın, dönüşü olmasın
Vereceğın dağların geçiti olmasın
Uçurumlar ver uzanacak dalı
Altında tutanı olmasın
Meyvesi yoksa, ağaçlar ver bana
Gerçeğı yoksa hayaller...
Karanlık zindanlara koy beni
Denizlere at anahtarını
Bende hiç bir ahın kalmasın
Bir acı ver, zehir edeyim bu hayatı

İsmail Şahin

Kır Çiçeği - 1

Koşuşursun dağlarda kokunla
Bazan bir kaya dibinde
Bazan bir yol kenarında
Kır çiçeğim

Durulur ayağına gelen fırtınalar
Meltem olur, dizlerin dibine oturur
Gözlerine serilir tüm saltanatlar
Kır çiçeğim

Sıra sıra arkları varsa bağların
Susayınca ben senin için ağlarım
Saçın okşayan yağmuru olur dağların
Kır çiçeğim

Yaprağın değdir kanayan yaralarırna
Kırgınım, uzun yoldan geldim, yorgunum
Dizinde dalayım, unutulmuş rüyalarırna
Kır çiçeğim

İsmail Şahin

Kır Çiçeği - 2

Yağmurlarını paylaştığımız şehirden
Ne bıraktın avuçlarıma Kır Çiçeği
Tüm sokakların zihni çıkmazda
Kaldırım kenarında ağlıyorlar kahırdan
Çamurlu sular sürüklüyor geleceği
Açmaz mıydı buralarda bir Kır Çiçeği
Ovalara sığmayan sofralardan kalan
Nedir şimdi bahtımıza Kır Çiçeği
Üstün körü verilen bir artık zaman
Şimdi kim oturur benim yerime
Gönlünün en güzel tahtına Kır Çiçeği
Nerde... Nerde şimdi benim rüyam
Karanlıklar revamı verdiğin göklere
Yeter üzdüğün gel artık Kır Çiçeği

İsmail Şahin

Kır Çiçeği - 3

İsa çekti mi çarmıhta
Allah'ım bana bu verdiğini
Kurban olsun diye günaha
Çivisini batırdı mı bir Kır Çiçeği

Ağlamış da dökmüş Yakup acısını
Bir de gömleğine sürmüş yüzünü
Bense içimde tutarım yar sancısını
Anlatmadım dahi Kır Çiçeği zulmunü

Taşlarken Kufeli'ler bağışlayan Ahmet'in
Kanadı mı yüreği benim kadar
Okur muydu düşerken rahmetin
Kır Çiçeği eliyle çekerken mezar

İstemedim senden bir şey Galü bela'da
Ne cennetini ne cehennemini
Demedim gönder bu cefaya
Tattır Kır Çiçeği zehrini

İsmail Şahin

Kır Çiçeğim'e Son Şiir

Şimdi uzaktasın sen; çok uzakta
Uzaklardan geliyor sesin
Sesin şimdi bir yabancı
Yabancılarıinki gibi sokakta
Sokaklar gibi karmaşık değil gözlerin
Gözlerin anlatıyor herşeyi
Herşeyinle sen bir yolcusun
Yolcuyken öylesine uğradın bana
Bana sıradan bir han gibi
Han gibi yol kenarında yalnızım şimdi
Şimdi uzaktasın sen; çok uzakta

İsmail Şahin

Kudüs- 2

Yalansın Kudüs sen, yalan!
Yüzüme gülücükler eken
Güneş sandığım
Kızıl kuşlar bulduğum
Tutduğum
Gözlerinle Kudüs
Yalan!
Gökyüzüne uzanan duvarlarınla
Toprağınla
Nil gibi dünyayı saran yüreğinle
Olmadın sen hiç gelmedin
Yalansın Kudüs!
Hiç varılmamış bir serapsın sen
Ne içtim avuçlarından
Hiç kurulmamış bir şehirsin sen
Gördüğüm yalandı
Gezip durdum sokakalarında
Yürüdüğümüz yollara yağmur yağmadı
Toprak çamur olmadı
Bir gerçek örülmedi çölün ortasına
Seni ben kurdum zihnimde Kudüs!
Hiç kurulmamış bir şehir için
Roma'ya isyan ettim Kudüs!

İsmail Şahin

Kudüs-3

Kumlar...
N-o-k-t-a n-o-k-t-a...
Kanım yakıyor içimi
Güneş beynimde
Hep aynı tepeler her tarafta
Ufuklar aynı, ayak bastığım yerler aynı

Bazan elinde testisiyle bir kız
Bazan bisikletleriyle dolaşan çocuklar
Tatlı tatlı gülümsüyorlar tozlu yüzüme
Birisi oyuna çağırıyor, birisi suya
Soruyorlar hep son isteğimi
"Varsa son hayalini" söyle
Kumlar, güneş, çocuklar, kız
Yaklaşıyorum
Tebessümle cavabımı bekliyorlar
Suya bakıyorum, güneşe, bisiklete

Birden sen beliriyorsun çölün ufkunda
Telaşlanıyorum!
Sarıp sarmalıyorsun ruhumu
Her kum taneciği bir damla su oluyor
Denizler üzerinde ağaçlar
Gülümsüyorsun
Omuzların üzerinde esintiler serin

Kız ve çocuklar hala bekliyorlar
"Serap görmeyeyim" diyorum
"Hayal değil gerçek olsun
Güneşse güneş kumsa kum"
Kabul edip kayboluyorlar

Ama her taraf deniz hala, ağaçlık
Vallahi bu toprakalar senin kudüs
Vallahi bu ayaklar senin kudüs

Çarmıha da gersen
Çiviler çaksan kemiklerime.ellerime
En büyük tepeye yürüyorum
Son takatimi kullanıp

Geliyorum!

İsmail Şahin

Kudüs - 1

Beni ağlattın Kudüs
Tanrının gazabı üzerime olsun
Dağ taş göz yaşımınla beslensin
Yaşım kanımla

Beni üzdün Kudüs
Ruhum bir damlada boğulsun

Beni ağlattın Kudüs
Acın acım olduğunda beri
Yıkılan duvarlarının altında
Kalan benim bedenimdi

Beni üzdün Kudüs
Dua eden bendim hastalığımda

Beni ağlattın Kudüs
Gülemezken esaretinin hiddetiyle
Beni düşman bildin
Silleler indirdin yüreğime

Beni üzdün Kudüs
Mezarında yatan bendim

İsmail Şahin

Kudüs - 4

Sen de herkesler gibi ağaçlarımı kesip,
Evlerimi yıkıp yağmaladığında beni;
Yalnız kaldım.
Gittin yolcu.
Öylesine bir yalnızlıktı ki kimsesiz.
Parmaklarının ucundan
Bir damlayı silkeler gibi düştüm kumlara.
Çaresizdim, kırgındım, sessiz.

Ağlamakla olmayacağını
Anladığımda arkandan.
Kapattım kapılarımı.
Yeniden filizler ekтім
Bana bıraktığın harabelere.
Binalar kurdum tam
Bıraktığın yerde
" Aman " dilemeden doğruldum;
Bütün kırıntılarımla topladım yeniden.

Belki acıdığından,
Belki bir helal dilemek için
Kapılarıma dayandın sonra.
Korktum yolcu.
Dikişler söküldü, yaralar kanamaya başladı,
" Saracağımla " dedin. " Güven, dedin,
Her şey senin istediğin gibi olacak
Bak eksiklerin var
Bahçelerinde güllerin açacak. "
Görmediğim bir sihirle,
Duymadığım sözlerle kırdım kapılarımı.

Yeniden seninle dünyayı sevdim.
En güzel saraylarıma aldım seni.
Meyvelerimi verdim,
Sen gittikten sonra ektiğim
Ağaçlardan toplayıp.
Şiirler yazdım, şarkılar söyledim sana.
Gözlerini güneş ettim gökyüzüme.
Ben sana inandım yolcu.
Sana güvendim.
Tüm beyaz kağıtları, kalemleri,
Silgileri verdim eline.

Uzun sürmedi doydun yolcu.
Sevgime doydun.
İkramlarımla tuzunu beğenmedin önce
Sonra " Meyvelerin bozuk, dedin,
Sokakların tozlu, çamurlu.
Delilerin var senin, bilgelerin cahil " dedin.
Hor gördün.
Ben sana dünyayı veremezdim
Ama kendimi verdim.

Kapılarımı kırarken söylemişim;
Ben kumdan yapıldım çünkü burası göl.
Bir acı bakışın dönerse üzerime
Duramam ayakta demişim.
Unutmuşsun çoktan sen.
Unutmuşum sen bir yolcusun.
Unutmuşsun sen bir yolcusun.

Bilir misin yolcu;
Bir kez daha talan ettikten sonra beni,
Kapanırsa bu kapılar tekrar,
Bir daha açılmazlar ne sana,
Ne de bir başkasına.
Hep dirilmekten bıktım ben.
Bilir misin yıkmakta olduğun duvarlarım
Benim son canımdı.
Son canımı sana verdim yolcu.
Son canımı sana.
Son canım.
Bu son...

Biliyorum "kalmazsın" değil,
"Kalamazsın" yolcu.
Biliyorum idare ettin beni.
Dedim ya,
Dünyayı veremem sana;
Sadece kendimi verebilirim.
Gidebilmek için bahaneler ararsın,
Aramaktansa "gidebilirsin" yolcu.

İsmail Şahin

Kudüs - 5

Toprağından aldığım güçle dururum ayakta.
Tutunurdum ellerine, kollarına.
Koşuşurduk seninle mutluluğa,
İnsanlardan saklanarak.
Bakışlarından hayat akardı,
Bedenimdeki damarlara, gözlerime.
Bir dünyamız vardı;
Seninle benim.
Gülerdik acırdık herkeslere
Ve kıskanırdık birbirimizi.
Neye bilmem, belki tanrıya
-Çünkü seni düşünürdü gelirdi aklıma-
Şükrederdim.

Meyveler vermeye başladım,
Dallarımı uzattım dört bir yana,
Ben annemi bile sende sevdim.
Seni sınırların içinde vardı,
Yaşamak varsa eğer.
Sonra sen sensiz kaldığını söyledin,
Beni sensiz bıraktın,
Kuşlar uçup gitti,
Son kelebek çoktan öldü.
Bir sürü böcek sardı bedenimi.
Köklerim söküldü toprağından,
Suyum bitti.
Yalvarmak ne kadar rezilse
Ağlamak o kadar rezil.
Git diyene kalacağım demek
O kadar rezil.

Kızmadım her ağacın doğal sonuydu bu.
Ötesini aramak kanunlara ters düşerdi.
Varlığında nefes alışımın ücretiydi bu.
Kırdın kollarımı, ocaklara attın;
Doğaldı.

Her şey iyiydi, hoştu ama bilir misin;
Senin topraklarında çiçeklerin ekiliydi,
Ormanların vardı.
Ama...
Ama benim Kudüs'üm bir teneydi.

İsmail Şahin

Kurban

İsimlerle, kavramlarla yaşamıyorum.
Ben her şeyin özüyle,
birebir tüm özellikleriyle ilişki kuruyorum.
Yağmur yağar...
Bulut içimde, damla içimde, çamur içimde.
Caddelerdeki otobüsler
içimden geçip gider;
yolcuları içimde, duraklar içimde.

Hissedebiliyorum bir kafedeki insanları.
Sanki hepsi gücünü benden alıyor.
Ben onları hissetmeyiversem ölecekler.
Acı çekiyorum ki onlar mutlu olsun.
Tanrıya
tüm insanlığın yaşam diyetini ödüyorum.
Çekilsem aradan olmaz;
onlar tanrıyla karşılaşamazlar.

Tüm denizlerin kıyısıdır yüreğim,
yataklarında ben tutarım.
Gökyüzü gözlerimin kabında.
Balık içimde, olta içimde, balıkçı içimde.
Kafes içimde, serçe içimde, şahin içimde.

Zihnim tüm insanları klozeti,
zihnimin klozeti yüreğim.

İsmail Şahin

Muhtacız Sana

Yüzün görmek için çıkar güneş dağa
Gözlerin düşerse; düşer gökyüzü
Geceler senin için varır sabaha
Çiçekler açar

Seninle başlatır hafız sözünü
Uykulu bir gelincik gözünü
Gülücüklerin ölürse; ölür ağaçlar
Bülbül seninle sever gülünü

Yaprağında çiğ tanesi senin için parlar
Çocuklar sokağa neşenle koşar
Şesin susarsa; susar ninniler
Akar nehir, doğa seninle yaşar

Yolcu yoluna izinle gider
Adımında deniz seni hisseder
Canın sıkılsa; sıkılır yaşamaktan insan
Toprağında filiz senin için biter

İşığındır geceleri yıldızları yakan
Yolun gözler pencerelerden herbir bakan
Ellerin üşürse; üşür yatağında yavru
Seninle yaşar yüreklerde her can

Bilmem nasıl anlatsan mutluluğunu
Ruhunu, sevgini, şevkatini, huzurunu
Alırsam ahını; alsınlar canımı
İnanmazsan kapına bağla boynumu

İsmail Şahin

Ölecek Olan Değil Ölenim

Kalbimin her titreyişinde
Dünyaya vurduğu darbelerdir
Senin şu bir hamlede okuduğun kelimeler.
Büzülüyor sanıyorum denizleri;
Çözülüyor, aheste, mavileri gökyüzünün.
Hayallerde bir sen yarattım kendime
İflas ettiğimde..
Aynı yöne uzanmış iki çiçek,
Aynı kağıda yazılmış bir gelecek.
Ben gökyüzü sen deniz;
Gözlerin afakında el eleyiz.
Ama...

Korkuları var bir de
Hayallerden gerçeklere düşmenin...
Aşlında hiç yoksun,
Üşüyorum.
Güneşin anında bir damla suyum,
Filize ulaşmadan yok oldum.
Ellerini uzatıp yakalayamıyorsun,
Yazgı bir çamura saplanmak,
Bir kaldırım yanağında parçalanmak.

Kimsesizim sensiz.
Eziliyorum,
Sahip olamadığım anılarım üzerimde.
Geçiveriyorsun kıyılarımdan,
Ne bir uğrak.
Ben seni izliyordum,
Sen izlerken benden başka her şeyi.
Ah! Bilmiyorsun, bilmiyorsun...
Yüreğimi tatmadan sevildim sanıyorsun,
Ah bilmiyorsun.
Ayaklarında ölecek olanlarından değilim,
Ben ayak bastığın yollarda ölenim.
Ne ki sana çiçek vermek,
Ben senin için çiçek yetiştirenim.

Bir sonraki adımı atmak istemiyorum,
Sonrakini de.
Yığılmak.
Göz yaşlarımla eriyip
Haykıramadığım feryadıyla,
Söyleyemediğim aşkımla
Sızmak istiyorum toprağa.

Korkarak, tereddütlerle,
Ümitlerle yaşamak; acı çekerek;
YAŞAMAK(!)
Gel demiyorum;
Cesaretim yok,
biliyorum ki, gülüm gelmeyecek.

İsmail Şahin

Sadace Sevmesini Becerebildim

Sadace sevmesini becerebildim
Kalıba dökmeden, sınırlamadan
Koştuk, islandık, yürüdük
Her adımında sevdim seni
Resmini kazıdım çay bardağına
Sadace sevmesini becerebildim
Uzanıp çimlere sevdim seni

Anlamadığım bir doğu türküsünde
Tanımadığım aileni sevdim
Şehrinin tozuna yüz sürdüm
Halkını, dilini, inandığın tanrıyı
Anlamadığım bir doğu türküsünde
Sadace sevmesini becerebildim
Seni dinledim her gece

İsmail Şahin

Sana Acı Getirdim Avularımnda

Senin iin acı topladım dn gece kaldırımlardan,
en parke taşı arasında kalmışlarını seçtim.
Hepsini toplayıp biriktirdim, en siyahlarını.
Sana yıldızlar toplamak isterdim,
en " sen" olanlarını.

Tek tek, atlamadan gezdim sokaklarda.
Köşe başlarında bekleyen sersilerden birinin midemi,
en çok da kalbimi deşmesini isteyerek.

Senin iin acı topladım karşılaştığım bir dilencinin elbisesinden,
üşümüşlüğünden; acılar topladım
bir fahişenin gözlerinden, gülen hüznünden.

Dn gece senin iin gezindim Kordon Boyu' nda.
Sana denizin dibinde birikmiş dönüşümü olmayan çöpler topladım.

Sana bedenime sığmayan acılar toplayıp getirdim avularımnda.
Sana kendimi topladım dn gece,
bir fahişenin gözlerinden, kaldırımlardan, dilenciden;

bir serserinin elinden mutluluk içmek isteyerek.

İsmail Şahin

Sen Yoktun

Seni en son sevdiğimde Dost
Gözleri hayatımın yazgısı
Sen yoktun
Her bakışta umutsuzluğum
Acizliğim, kavrulduğum

Seni en son sevdiğimde Dost
Saçları karanlık karası
Sen yoktun
Kıvrımlarında yok olduğum
Kokusunda sarhoşluğum

Hayat ağır, yaşamak zordu
Ölüm rezil; sen yoktun

Beni en son üzdüğünde Dost
Hiç eskimemiş hayallerin
Rahatça bir yatağın vardı
Ben yoktum
Filizlerin yeşeriyordu
Hayatın bereketliydi

Beni en son üzdüğünde Dost
Hala yürüyebiliyordun
Düz ve geniş ovarında sen
Ben yoktum
Dünyaya gülebiliyordun
Mutluluğa varıyordun

Beni en son öldürdüğünde Dost
(acı hafif yansıdı mısraya)
Kırıyordu biraz kimsesizliğin havası
Sen yoktun
Ağıt yüzde değil yüreğimde
Akmadı

Hayat ağır, yaşamak zordu
Ölüm rezil, sen yoktun

İsmail Şahin

Seni Hiç Düşünmedim

Gitmeliyim dedin
Zaten hiç " kalmalı" olmadın.
Gidişini izledim kollarımdan.
Git yalnız adam gibi git.
Dönüşün olmasın,
Bir gün gelme.

İnadına zıplayıp ağaçların dallarına vurdum,
Güldüm.
Ve dökmedim ayaklarına gözlerimi,
Caddelerde arabaları beklettim,
Birisine çarptı sigaram;
Hiçbirinden özür dilemedim.
Hepsi benden dilemeli;
Ben hepsinin acısını çekiyorum.

Seni hiç düşünmedim.

Bakkala teşekkür etmedim,
Arkadaşlara selam vermedim.
Hayat akıyor işte,
Sensizde var damarlarımda kan,
Sensiz de var
Cebimde üç-beş bir şey.

Seni hiç düşünmedim.

Sen nasıldın,
Mutlu gibi miydin,
Bu gece konsere gidecek miydin,
Evine minibüsle mi gittin,
Baş ağrın geçti mi?

Seni hiç düşünmedim.

Sana yazdığım şiirleri yırttım,
Yüreğim hiç acımadı.
Org çaldım biraz;
Kendime acımadım,
Ağlamadım.
Odamı temizlemekten vazgeçtim,
Her bir tabağa bir kaşık yemek koyup
Hepsini kirlettim,
Yıkamadım.
Seni kimseye sormadım.

Seni hiç düşünmedim.

Düşünüyorum da;
Belki de seni hiç sevmedim.

İsmail Şahin

Son Nefesinde

Her şey son nefesinde...
Kapağı açılmamış kitaplarım.
Geceleyin boş bir caddede
Yürümenin mutluluğu.
Bilindik ahbablar
Son nefesinde.
Ocakta kaynayan yürek.
Karşıya geçen yaşlı teyze.
Doğan gün.
Söz geçirilemeyen dili ile saat,
Anılar, gelecek;
Son nefesinde.
Taktirler, yergiler, üzüntüler...
Kafanı parçalasan da
Duymak zorunda olduğun sesler...

Son nefesinde!

Bilmem ne uğruna
Bin bir emekle beslediğim sevgiler,
Kırıldığım, üzüldüğüm,
İncindiğim ilişkiler.
Bir an ne olduğunu anlamadan
Düştüğüm güvenler,
Sığınişlar, bekleyişler
Son nefesinde.
Caddedeki insanlar;
Boyacı çocuk, fırıncı, bakkal,
Parkta şarap içen yaşlı adam,
Otobüs şoförleri, hırsızlar, fahişeler...
Sessiz sokaklar, beşikte sallanan kız,
Sigarasını çekipte,
Hafifçe bir şarkı söyleyen çocuk,
Buharında sevgilerin paylaşıldığı çay,
O kafe
Çimleriyle, çiçekleriyle parklar,
Adım attığım toprak, içtiğim su,
Yaşadığım şehir...

Son nefesinde!

En son kaybettiğim son umudum.
"Her şey güzel olacak." diye
Oyaladığım yüreğim.
Bilmem kim uğruna
Yaşlar döktüğüm gözlerim.
Neye uzandığı belirsiz,
Tutunamayan ellerim.
Kimsesizce kokuşan cesetim...

Son nefesinde!

İsmail Şahin

Sözüm Söz Değil

Gece güne küserim sabah geceye
Hep yarimi üzerim bilmem ne diye

Durup durup yazarım aydan şafağa
Nefii oldum sanarım yare kızınca

Elim ayağım çamurdur saçım bitli
Güzelde derim kusur yüreğim kirli

Abdal olamadım ben sözüm söz değil
Aptal dediğin benim özüm öz değil

İsmail Şahin

Şuan Nerdeyim?

Şuan nerdeyim?

Beşiğinde sallandığın parkta
Ancak;
Ne sallanan bir kız var beşikte
Ne de onu izleyen bir genç bankta.

Şuan nerdeyim?

Yürüyorum...
Geceleri gezindiğimiz sokakta
Tutanım olmasa da koluma girip
Sürünüyorsam da yerlerde
Durabiliyorum ben hala ayakta

Şuan nerdeyim?

Kürek çekiyorum geleceğe
Sen olmaşan da kayıkta
Güneş doğuyor, gece çöküyor
Yürek dökülse de geçmişe
Hayat akıp gidiyor
Damla su olmasa da yatakta.

Şuan nerdeyim?

İsmail Şahin

Ufaklık

Bir mum ateşisin sen
Tüm titreklığınle.
Bitkinlik gelmemiş dizlerine;
Koşuveriyorsun,
Bağırıyorsun,
Hırçınsın.

Ama gözlerinde
Onlarca insan görür gözlerim;
Sen hangisisin?
Kaç yaşındasın, ufaklık!
Sen hangi güneşisin baharın.
Kim kim oluyor ki,
Seni anlatabilsin;
Ki ufaklık sen kimsin.
Yüzünde gülücüklerden bir maske;
Hangi sıcaklığısın güneşin.

Sen de bilmiyorsun;
Kaçınıcı metresindesin bu zirvelerin.
Aslında sen de biliyorsun;
Muammalar düşer her tırmanıcının yüreğine.

Arsız, nereye konacağını bilmeyen
Kararsız bir kelebeksın sen.
Kanatların ayrı sevdada,
Sen başka sevdada.
Her bir ruhun ister ki
" Bir yolculuk: başka bahara."
Senin yolun hangi ruhunun yoludur;
Bu çiçek hangi ruhunun çiçeğidir

Minicik ellerinle
Ve tüm minicikliğinle sen;
Henüz dizleri kanamamış bir çocuksun.
Ama bulanıyor maviler,
Eyvah! Ufaklık
Sen de büyüyorsun.

İsmail Şahin

Usandı

Yasakladı Tanrı yaşamayı bize
Yaşımızla ıslandı ayaklar
Gülücüksüz bakışlar paslandı

Ne'm var diye bohçalar serildi
Kalem gerindi; doğdu mısralar
Ölüm vakti sırtlara yaslandı

Nal altında çiçekler ezildi
Baharında kesildi ağaçlar
Gönül yeşermelerden usandı

İsmail Şahin

Yokluğun

Sen giderken güneşi koyucam cebine
Olur ya! Üşürsün diye ayazlarda
Sen giderken son gülücüğümü vericem yüzüne
Olur ya! Üzülürsün diye yollarda

Sen giderken... Her şeyi...

Son kibriti, umudu, son parçayı
Sokuşturucam cebine
Son kanı, şirimi, son canı, sesimi
Vericem sana. Olur ya..!

Sen giderken... Her şeyi...

Diyorsun ki " Duyar mısın, yokluğumu? "
- Hayır
Bir sen varsın ama
Var olmak kavramının içinde
Geceleri karanlığını çaldığım sokakları
Kafe Eski'yi unutuyorsun
Bir de oturduğumuz o masayı
(Yokluğunu nasıl hissetmemi bekliyorsun)
Bir de korkumu, yalnızlığımı, soğuşumu,
Kimsesizliğimi, gözyaşlarımı

Napayım alıcam senden de bir şeyler
Bir kaç avare adım bahçede atılacak
Bir masa, bir ağaç, yalnız oturacak
Yaralar, hasretler, buhranlar, bekleyişler
Belki biraz da
Yıkılan dünyanın altından attığın gülücükler

Alıp savurayım sözlerimi havaya
Yere düşmeyecek, şehir duracak

Sen giderken hayatımı vericem sana
Çünkü sensiz ihtiyacım olmayacak

Sen giderken... Her şeyi..

İsmail Şahin